

UDSKRIFT
AF
ØSTRE LANDSRETS DOMBOG

D O M

Afsagt den 15. september 2026 af Østre Landsrets 5. afdeling
(landsdommerne Johann Herzog, Bo Østergaard og Niels Erik Mourits-Mejdahl (kst.)
med nævninger).

5. afd. N nr. S-1001-25:

Anklagemyndigheden

mod

Tiltalte

(CPR nr. (Født 1994))

(advokat Thomas Lindberg Brædder, besk.)

Dom afsagt af Retten i Glostrup den 24. marts 2025 (S40-2331/2024) er anket af Tiltalte
med påstand om frifindelse i det ikke erkendte omfang og formildelse, herunder frifindelse
for påstanden om udvisning, subsidiært udvisning med kortere indrejseforbud end 12 år.

Anklagemyndigheden har påstået domfældelse i overensstemmelse med den i byretten rej-
ste tiltale samt skærpe, herunder således at tiltalte udvises med indrejseforbud for be-
standig.

Erstatningspart 2, Erstatningspart 3 og Erstatningspart 4 har påstået stadfæstelse af
dommens bestemmelser om forsørgertabserstatning og godtgørelse i henhold til erstat-
ningsansvarslovens §§ 14 a og 26 a til dem.

Tiltalte her heroverfor påstået frifindelse for betaling af godtgørelse i henhold til erstat-
ningsansvarsloven § 26 a.

Forurettede 2, Forurettede 4 og Forurettede 3 har hver især nedlagt påstand om, at tiltalte skal betale dem 10.000 kr. i godtgørelse efter erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3.

Tiltalte har heroverfor påstået frifindelse.

Erstatningspart 1 har gentaget sin påstand om, at tiltalte skal betale hende 1.445.525 kr. i for-sørgertabserstatning og godtgørelse i henhold til erstatningsansvarsloven §§ 14 a og 26 a.

Tiltalte har heroverfor påstået stadfæstelse af dommens bestemmelse om, at kravet hen-skydes til afgørelse ved Erstatningsnævnet eller eventuelt civilt søgsmål.

Forklaringer

Der er i landsretten afgivet supplerende forklaring af tiltalte og vidnet retsmediciner Vidne 3.

Der er også for landsretten sket dokumentation som gengivet i dom afsagt den 15. maj 2019 af Retten i Glostrup (15-8309/2018) af forklaringer afgivet af de i den sag tiltalte Person 4 og Vidne 5 og vidnet (nu afdøde) Vidne 4.

De i byretten af vidnerne Forurettede 2, Forurettede 4, Vidne 1 og Vidne 2 afgivne forklaringer er dokumenteret i medfør af retsplejelovens § 923.

Tiltalte har supplerende forklaret blandt andet, at det kun var trælægten og ikke Forurettede 1, han slog ud imod. Slaget var en impuls, som han ikke nåede at tænke over. Forurettede 1 havde stadig lægten i hånden og armene hævet over hovedet, da tiltalte slog. Han husker fortsat ikke noget nærmere om, hvordan slaget blev ført. Han husker hel-ler ikke det nærmere indhold af de trusler, der forinden var blevet fremsat imod ham. Da han ringede til Person 4, sagde han nok noget i retning af, at han var blevet truet af naboen, og at Person 4 skulle skynde sig at komme, men ikke noget om hvad der skulle ske. Da han efter episoden rejste til Tyrkiet, var det hovedsageligt, fordi han frygtede repressalier fra den anden gruppe.

Vidnet vicestatsobducent Vidne 3 har supplerende forklaret blandt andet, at det vedrørende læsion 4 på afdødes ryg ikke er muligt at sige, om afdøde stod op eller lå ned, da han blev

påført læsionen. At erklæringen i relation til denne læsion nævner en skruetrækker, skyldes alene, at en sådan indgik i sagen. Man vil aldrig kunne sige, at det er

netop en skruetrækker, der har gjort det, men læsionen må være påført med noget, der kradser med en lille flade. Det kan fx være en skruetrækker eller en gren. Der sås ingen læsioner på hovedet svarende til slag med en trælægte. Slag med en trælægte kan generelt betragtet give alvorlige læsioner, og et kraftigt slag kan potentielt medføre kraniebrud. For så vidt angår stiklæsionen i hovedet taler mest for, at skruetrækkeren er blevet ført lige ind og lige ud. Skruetrækkeren har således lavet en lineær skade, og der er ikke tegn på, at den er blevet kørt rundt i hjernen. Skruetrækkeren har været mere fikseret i hullet i kraniet, end den ville have været, hvis den var ført gennem hud. Kranieknoglen er det pågældende sted relativt tyk, konkret ca. 3-4 mm. Skruetrækkeren må med nogen kraft være ført lineært direkte mod hovedet. Den diskussion man i nogle knivstiksager ser om, hvorvidt ofret kan være gået ind i den, behøver man ikke at have i dette tilfælde.

Personlige oplysninger

Tiltalte er af betydning for sagen tidligere straffet ved Retten i Glostrups dom af 28. marts 2011 for overtrædelse af straffelovens § 244 med fængsel i 60 dage, betinget med en prøvetid på 2 år, ved Retten på Frederiksbergs dom af 24. september 2012 for overtrædelse af straffelovens § 244, jf. § 247, stk. 1, med en fællesstraf af fængsel i 5 måneder, heraf 4 måneder betinget med bl.a. vilkår om udførelse af samfundstjeneste.

Tiltalte har om sine personlige forhold supplerende forklaret blandt andet, at hans ekskone Person 8 og deres datter besøgte ham i Tyrkiet i 6-7 måneder i 2018. Han har et godt forhold til dem begge og har også under ankesagen haft jævnlig kontakt med dem. Han har under sin varetægtsfængsling haft mange besøg af sin datter og sine forældre og søskende, og Person 8 har også besøgt ham flere gange. Han har taget imod fængslets forskellige tilbud, herunder uddannelse, og har fået det meget bedre. Han har fortsat ikke anden familie i Tyrkiet end sin farmor og farfar. Han var i behandling i næsten hele den periode, hvor han opholdt sig i Tyrkiet og var herunder indlagt flere gange. Han blev efter undersøgelse den 24. januar 2024 på et hospital i Tyrkiet diagnosticeret med depressiv stemningslidelse. Han taler fortsat ikke tyrkisk.

Tiltalte har fortsat været frihedsberøvet under anken.

Landsrettens begrundelse og resultat

Skyldsspørgsmålet

Af landsrettens kendelse vedrørende skyldspørgsmålet fremgår:

”Alle nævninger og dommere udtaler:

Forhold 2

Også efter bevisførelsen for landsretten findes tiltalte af de grunde, der er anført af byretten, skyldig i det ved dommen fastslåede omfang.

Forhold 1

Efter bevisførelsen, herunder navnlig overvågningsoptagelserne, lægger landsretten til grund, at Forurettede 1, da han blev opmærksom på det påbegyndte overfald på Forurettede 2 og Forurettede 3, kom ud og bevægede sig i retning mod overfaldsmændene med en trælægte løftet over hovedet. Forurettede 1 slog ud efter og ramte Vidne 5 med trælægten, som han herefter tabte. Tiltalte gik straks derefter frem mod Forurettede 1, passerede Vidne 5 og foretog med en skruetrækker, som han kort forinden havde taget frem fra sin lomme, to huggende bevægelser skråt nedad mod Forurettede 1, hvoraf den ene var rettet mod Forurettede 1's hoved. Landsretten lægger i overensstemmelse med obduktionserklæringen til grund, at Forurettede 1 herved blev påført en stiklæsion i venstre isseregion gående gennem huden, bløddelene over kraniekuplen, gennem venstre isseben og den underliggende hårde hjernehinde, videre gennem venstre isse- og tindingelap for at ende i hjernens midtlinje på venstre side af det såkaldte hypofyseleje i kraniebundens midtlinje. Stikkanalens længde var mindst 7 cm og retningen let bagud, fra venstre mod højre og nedad. Vicestatsobducent Vidne 3 har forklaret, at skruetrækkeren er blevet ført lineært og direkte mod hovedet, og at et sådant stik med en skruetrækker henset til kranieknoglens tykkelse har krævet nogen og i hvert fald moderat kraft. Forurettede 1 afgik kort efter ved døden som følge af de påførte svære kranie- og hjernelæsioner.

Tiltaltes forklaring om, at han ikke var klar over, at han havde skruetrækkeren i hånden, og at han alene foretog en afværgende bevægelse, kan ikke forenes med overvågningsoptagelserne og de retsmedicinske oplysninger og tilsidesættes derfor som utroværdig.

Landsretten finder det herefter bevist, at tiltalte handlede med forsæt, da han med skruetrækkeren ramte Forurettede 1 i hovedet, og at han må have indset det som overvejende sandsynligt, at et stik af den foreliggende karakter direkte mod Forurettede 1's hoved ville medføre døden. Herefter, og da landsretten af de grunde, som byretten har anført, tiltræder, at tiltalte ikke kan anses for at have handlet i nødværge, findes tiltalte skyldig i manddrab i overensstemmelse med den rejste tiltale.

Thi bestemmes:

Tiltalte findes i forhold 1 skyldig i overtrædelse af straffelovens § 237 i overensstemmelse med den rejste tiltale.

Tiltalte findes skyldig i forhold 2 i overensstemmelse med byrettens bevisresultat.”

Straffastsættelse

Der er enighed om, at der ikke foreligger formildende omstændigheder omfattet af straffelovens § 82, nr. 3 og 5.

Der er afgivet 11 stemmer for at fastsætte straffen til fængsel i 12 år og 7 stemmer for fængsel i 13 år.

Der træffes afgørelse efter stemmeflertallet.

Tiltalte straffes herefter med fængsel i 12 år, jf. straffelovens § 237 og § 245, stk. 1.

Udvisning

Samtlige nævninger og dommere udtaler:

Tiltalte er nu idømt fængsel i 12 år for manddrab, jf. straffelovens § 237, og grov vold begået mod flere i forening med andre, jf. straffelovens § 245, stk. 1. Tiltalte er tidligere i 2011 og 2012 to gange straffet for vold efter straffelovens § 244.

Af de grunde, som byretten i øvrigt har anført, tiltræder landsretten, at betingelserne i udlændingelovens dagældende § 24, stk. 1, jf. § 22, nr. 1, 2, 3 og 6, er opfyldt, og at udvisning ikke vil være i strid med Danmarks internationale forpligtelser, jf. § 26, stk. 2.

Udvisningen sker med indrejseforbud for bestandig, jf. udlændingelovens dagældende § 32, stk. 2, nr. 5, idet dette uanset tiltaltes stærke tilknytning til Danmark henset til kriminalitetens grovhed ikke kan antages at være i strid med Danmarks internationale forpligtelser. I proportionalitetsafvejningen er det indgået, at tiltalte efter at have begået forholdene udrejste til Tyrkiet, hvor han opholdt sig i knap seks år, indtil han i februar 2024 vendte tilbage til Danmark.

De juridiske dommeres afgørelse om erstatning og godtgørelse

Af de grunde, som byretten har anført, tager landsretten Erstatningspart 2, Erstatningspart 3 og Erstatningspart 4's påstande om stadfæstelse af dommens bestemmelse om erstatning og godtgørelse til dem til følge.

Den vold, som Forurettede 2, Forurettede 4 og Forurettede 3 blev udsat for, findes ikke at have haft en sådan karakter, at der er grundlag for at tillægge dem godtgørelse i medfør af

erstatningsansvarslovens § 26, stk. 3. Tiltalte frifindes derfor for kravene herom.

Heller ikke for landsretten findes de krav om erstatning og godtgørelse, som Erstatningspart 1 har rejst, at have en sådan klarhed, at kravene kan tages under påkendelse. Afgørelse her-om henskydes derfor til Erstatningsnævnet eller eventuelt civilt søgsmål.

T h i k e n d e s f o r r e t :

Tiltalte straffes med fængsel i 12 år.

Tiltalte udvises af Danmark med indrejseforbud for bestandig.

Bestemmelsen i byrettens dom om erstatning og godtgørelse til Erstatningspart 2, Erstatningspart 3 og Erstatningspart 4 stadfæstes.

Tiltalte skal betale sagens omkostninger for landsretten.